

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2076/2021
20.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миона Михаиловић, адвокат из ..., против туженог ББ из Београда, чији је пуномоћник Јована Тодоровић адвокат из Београда, ради вршења родитељског права и издржавања, одлучујући о ревизији тужиље која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 546/20 од 21.12.2020. године, у седници већа која је одржана дана 20.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 546/20 од 21.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 1956/19 од 15.09.2020. године, ставом првим изреке, малолетно дете ВВ рођена ... године у ..., поверена је на негу, старање и васпитање мајци АА, која ће родитељско право вршити самостално. Ставом другим изреке, уређени су лични односи малолетне ВВ са оцем ББ, на начин описан у ставу другом изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да на име доприноса за издржавање малолетне ВВ плаћа месечно износ од 15.000,00 динара, почев од 15.09.2020. године као дана пресуђења па убудуће док за то буду постојали законски услови, сваког 01 до 05.-ог у месецу за текући месец уплатом на текући рачун законске заступнице мајке детета, под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужиља тражила да се обавезе тужени да на име свог доприноса за издржавање малолетне ВВ плаћа преко досуђених 15.000,00 динара до тражених 250 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, почев од дана пресуђења па убудуће, као и предлог за доношење привремене мере којом би се обавезао тужени да доприноси издржавању малолетне ВВ плаћајући месечно 250 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате од 01. до 15.-ог у месецу на текући рачун, почев од дана доношења привремене мере па убудуће. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 546/20 од 21.12.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П2 1956/19 од 15.09.2020. године у ставу четвртом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се тужилца у ревизији позива, не може бити разлог за изјављивање ревизије сагласно одредби члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке из ванбрачне заједнице која је прекинута имају заједничко дете, малолетну ВВ рођену .... године. Тужилца је незапослена и према решењу Националне службе за запошљавање од 24.12.2019. године признато јој је право на новчану накнаду, које у себи садржи доприносе за здравствено, пензијско и инвалидско осигурање, у месечном износу од 15.042,00 динара за период од 12.12.2019. године до 31.12.2019. године, а почев од 01.01.2020. године месечни износ ће бити утврђен сразмерно броју календарских дана у месецу за који се остварује право и врши исплата накнаде. Тужилца са малолетним дететом, својом мајком и сестром живи у стану, у власништву мајке, површине 57 м², нема непокретности, поседује возило ... за који регистрацију плаћа годишње 25.000,00 динара, а гориво 10.000,00 динара месечно. Мобилни телефон плаћа 4.600,00 динара месечно, рачуне за „Инфостан“ и трошкове становања дели са сестром која је запослена и мајком која је пензионер и који износе 2.700,00 динара месечно, а за струју рачуни зими износе 12.000,00 динара, а лети по 7.000,00 динара месечно, рачуни за телефон износе 2.000,00 динара месечно, заједно са телефоном који мајка користи. Тужилца за лекарски преглед колоноскопије на шест месеци плаћа 27.000,00 динара, а за анализе 15.000,00 динара. Тужени је власник стана од 85 м², који је добио по основу уговора о уступању и расподели имовине за живота, а у коме стану станују његови родитељи који имају доживотно плодоуживање. Живи као подстанар у стану од 45 м² и плаћа месечну закупнину од 350 евра. Месечни рачуни износе око 6.000,00 динара, рачун за мобилни телефон од 3.500,00 динара и за гориво за кола које сноси фирма „...“ чији је власник. Поседује аутомобил марке ... за који је платио регистрацију 20.000,00 динара. Није кредитно оптерећен, а запослен је фирми „...“ за месечну зараду од 32.000,00 динара. Власник је фирме „...“ која има два запослена и бави се продајом .... У августу 2019. године подигао је кредит за ликвидност фирме чији је власник од 20.000 евра и месечна рата износи 136.000,00 динара. Биланс успеха његове фирме за 2019. године износио је са нето добитком 494.000,00 динара. Родитељи туженог су пензионери, али су радно ангажовани и помажу туженом износом од 50.000,00 динара месечно. Његови укупни месечни трошкови износе 25.000,00 динара. Нема обавезе издржавања других лица, не остварује приход по основу ... „...“, нити по основу ауторске накнаде преко ... . Малолетна ВВ је ишла у вртић који се плаћао 5.500,00 динара до децембра 2019. године, од када не иде, па се плаћа место у износу од

2.800,00 динара. Храна за тужиљу и малолетну ВВ износи око 20.000,00 динара месечно, обућа и одећа за дете 15.000,00 динара месечно, за играчке 4.000,00 динара. Малолетна ВВ је здравствено осигурана преко оца, који је платио два прегледа код приватних лекара од по 10.000,00 динара. Козметика за малолетну ВВ кошта 6.000,00 динара месечно, пелене за ноћ 3.000,00 динара месечно, а за летовање мајка је платила 200 евра. Месечне потребе малолетног детета странака износе 27.000,00 динара, а накнада за издржавање корисника на породичном смештају у време пресуђења износила је 27.182,00 динара.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, правилан је закључак нижестепених судова да је отац у обавези да доприноси издржавању малолетног детета износом од по 15.000,00 динара месечно, док је тужбени захтев преко досуђеног, а до тражених 250 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, правилно одбијен као неоснован.

Одредбом члана 160. став 1. Породичног закона, прописано је да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. Одредбом става 2. овог члана, прописано је да потребе повериоца зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања, док је одредбом става 3. истог члана, прописано је да могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица и других околности од значаја за одређивање издржавања.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, потреба малолетног детета као повериоца издржавања с обзиром на његов календарски узраст и могућности туженог као дужника издржавања, имајући у виду да је обавеза туженог као оца да сразмерно свом имовном стању, здравственим и радним способностима у складу са потребама малолетног детета доприноси његовом издржавању, правилна је одлука другостепеног суда о одбијању тужбеног захтева преко износа од 15.000,00 динара месечно, а до траженог износа од 250 евра у динарској противвредности, због чега су неосновани наводи у ревизији о погрешној примени материјалног права.

Неосновани су и наводи у ревизији тужиље, да тужени месечно зарађује најмање око 200.000,00 динара (око 40.000,00 динара месечно од привредног друштва у власништву, око 50.000,00 од родитеља, око 118.000,00 динара по основу зараде), те да износ од 15.000,00 динара, на колико га је суд обавезао, није адекватан и не одговара најбољем интересу детета. Наиме, у току поступка су утврђени приходи туженог, а износ за који је обавезан да доприноси издржавању малолетног детета, утврђен је сагласно одредби члана 160. став 1. Породичног закона.

Наводи у ревизији тужиље да тужени може да доприноси издржавању малолетне ВВ износом већим од 15.000,00 динара месечно нису основани, с обзиром да, и по налажењу овог суда, тужени може и мора да доприноси управо износом од по 15.000,00 динара месечно, а свако даље давање туженог изнад тог досуђеног износа угрозило би егзистенцију туженог, а тиме посредно и извор прихода за малолетну ВВ, а преостали део износа до 27.000,00 динара месечно, колико износе потребе малолетног детета, сносиће тужиља, делимично новчаним давањима а делимично свакодневним старањем и бригом за малолетно дете парничних странака.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић